

# Người... Có Yêu Ta Không?

## Contents

|                                  |          |
|----------------------------------|----------|
| <b>Người... Có Yêu Ta Không?</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .            | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .            | 2        |
| 3. Chương 3 . . . . .            | 3        |

## Người... Có Yêu Ta Không?

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công, ngược luyến tàn tâm. Editor: Tuyết LâmBeta – reader: Lin

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-co-yeu-ta-khong>*

## 1. Chương 1

Editor: Tuyết Lâm

Beta – reader: Linh Nhi

Có một ngày, quân vương bất chợt hỏi: “Tại sao người lại ở bên cạnh ta?”

Thiếu niên chỉ nhoen miệng mỉm cười nhưng không một lời hồi đáp.

Quân vương thở dài xa xăm: “Người có thể ở lại bên ta bao lâu? Một năm? Mười năm? Hay là suốt đời suốt kiếp?”

Thiếu niên cười buồn rồi khẽ nín lấy chiến bào của quân vương: “Lời nói thoảng qua vốn chẳng thể tin tưởng, vậy thì cứ để thời gian từ từ mà trả lời...”

Quân vương dịu dàng siết chặt cơ thể nhỏ bé trong lòng, y mỏng manh như thế, yếu ớt như thế thì sao có thể mạnh mẽ đến mức giúp ta chinh phạt tứ phương tìm lại hoàng phi, trong khi ta với y mới là người cùng chung chăn gối...

Là y bao dung hay y quá lãnh tình?

Là y yêu ta hay y quá vô tình?

“Có lẽ...ta nên bỏ cuộc thôi, nàng đã đi thì hà tất phải miễn cưỡng nín giữ, có thể nắm bắt hạnh phúc trong tay đã là điều may mắn ở đời...Cùng nhau trở về đi, ta và người tiêu dao khắp thiên hạ, sống cuộc đời không quản không lo, người đồng ý chứ?”

Thiếu niên một lần nữa mỉm cười ngọt ngào nhưng ngữ khí lại thập phần kiên định: “Ta muốn người phải đứng trên cao mà ngắm nhìn giang sơn vạn dặm, không phải vì chuyện nữ nhi thường tình, càng không vì một chút tình cảm riêng tư.”

Quân vương siết chặt đôi tay nhìn y tha thiết: “Vậy thì đến lúc đó...người sẽ ở cùng ta?”

Gió thoảng hoa rơi, cát bụi tung bay, chiến trường mù mịt, một nụ cười của giai nhân tuy không mang hứa hẹn nhưng cũng khiến quân vương ấm lòng...đôi khi... không nghe được câu trả lời cũng là một niềm hạnh phúc, dù rằng...hạnh phúc ấy quả thật rất đau lòng...

Ta nói rằng ta không yêu người, người lại nói chính người không quản, ta nói có thể vĩnh viễn cũng sẽ không yêu người, chính là người cũng chẳng quan tâm, chỉ nguyện cùng ta đồng cam cộng khổ thống nhất thiên hạ, hùng bá bốn phương.

Là yêu...có phải hay không?

Người không nói mà chỉ khẽ gật đầu.

Người chưa bao giờ nói ra ái ngữ, cũng chưa bao giờ ước hẹn cùng ta...

Rồi khi ta bảo rằng... ta yêu người... người chỉ mỉm cười như thể lời nói ấy chẳng khác gì những thứ thường ngày...

Người... có yêu ta không?

## 2. Chương 2

Quân vương dốc công dốc sức mà toàn lực chinh phạt, chỉ mong đến một ngày thiên hạ thái bình, giang sơn quy về một mối sẽ được nắm lấy tay thiếu niên cùng y bách niên giai lão, xa lánh sự đời...

Người muốn ta thao túng thiên hạ, vậy thì ta sẽ đem thiên hạ dâng tặng cho người, chỉ cần... người có thể hứa với ta một chuyện...

“Đừng rời khỏi ta!” – Quân vương nín chặt lấy cánh tay nhỏ bé của thiếu niên, ánh mắt cầu khẩn run rẩy tựa như một con thú con đang mất đi sự che chở.

“Ta phải đi.” – Ngữ khí thiếu niên lãnh đạm nhưng dứt khoát vô cùng.

“Người đã hứa...”

“Ta chưa từng hứa.”

Phải rồi, người thật sự chưa từng hứa, từ lúc bắt đầu đến bên cạnh ta người chưa bao giờ hứa, cũng không đòi hỏi ta bất cứ điều gì, kể cả tình yêu...

“Người... có yêu ta không?” – Quân vương ngập ngừng thốt ra những lời mình chẳng khi nào dám nói – là chất vấn cùng hoài nghi, là nỗi đau và sự sợ hãi mà hắn không bao giờ muốn đối mặt.

“Ta không nghĩ rằng ta và người sẽ có kết cục tốt, nên chấm dứt sớm thì hơn! Ta yêu người hay không đối với người không phải điều quan trọng, chỉ biết là...tình cảm ta đối với người là thật lòng, cho nên ta hy vọng người có thể trở thành minh quân lưu danh thiên cổ...”

“Người có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của ta không? Sẽ không tốt đẹp – người chắc như vậy chứ? Yêu hay không đối với ta không hề quan trọng – là thật sao?”

“Ta không đủ tự tin, cũng không có lòng tin, yêu vốn là một chuyện, có ở lại bên nhau hay không lại là chuyện khác, ta lựa chọn ra đi bởi vì điều này đối với ta và người mai sau hắn sẽ là một chuyện tốt.”

“Người nhất quyết ly khai?”

“...”

“Người...có yêu ta không?”

Đáp lại lời quân vương vẫn là sự trầm mặc.

Xoẹt!

Tiếng y phục bị xé rách một cách thô bạo. Quân vương một tay nắm lấy cổ thiếu niên ấn chặt vào tường, một tay ra sức xé nát thứ quần áo vướng víu trên cơ thể.

“Ta hỏi người một lần nữa! Người có yêu ta không? Có đồng ý mãi mãi ở bên cạnh ta hay không?”

Thiếu niên chật vật né tránh, cố hết sức mà đẩy tay hắn ra, nhưng hành động đó lại làm cho quân vương càng thêm điên loạn.

“Nói! Mau nói người yêu ta! Suốt đời suốt kiếp sẽ ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không ly khai ta! Người nói đi! Nói đi!”

Lực đạo trên cánh tay càng ra sức siết chặt: “Người nói đi! Ta van xin người! Hãy nói rằng người yêu ta, mãi mãi sẽ không rời khỏi ta...nói đi...”

“Ta...không thể...”

Quân vương vẻ mặt vô cùng đau khổ, hai mắt đầm lệ ngấn, nhưng trong phút chốc đã ánh lên một tia tàn bạo: “Được, ta làm nhiều việc như thế, trân trọng người như thế cũng không thể giữ được người, chi bằng...”

Lời chưa dứt, ánh sáng chói lóa của thanh đao nhỏ đã lóe lên, ngay lập tức làm bắn chảy ra một dòng máu đỏ tươi mỹ lệ.

“...Chi bằng chính tay ta sẽ hủy diệt người...”

Ánh đao lại liên tiếp lóe lên, hòa lẫn trong mùi máu tươi ấm nồng và tanh tưởi là vẻ mặt cuồng loạn, thỏa mãn của quân vương, hắn cười, cười đến mức điên cuồng, cười đến mức tê tái...

Thiếu niên trừng lớn đôi mắt, miệng không cách nào phát ra âm thanh do đã bị bàn tay thô bạo của hắn ra sức bịt chặt.

Đau! Rất đau! Nhưng y cảm thấy... dường như hắn còn đau hơn mình...

Gân mạch ở hai tay, hai chân thiếu niên trong phút chốc đã hoàn toàn bị cắt đứt, máu cứ như vậy mà tuôn ra không ngừng.

Từ giờ trở đi...người sẽ không cách nào có thể rời bỏ ta được nữa!

“Có yêu ta không?” – Quân vương lại tiếp tục hỏi, thiếu niên vẫn im lặng không hề trả lời.

Hắn cười vô cùng đau khổ rồi nhẹ nhàng khai mở khớp hàm của y: “Người không nói cũng không sao, vì...ta đã không cần nghe đến đáp án nữa rồi...”

### 3. Chương 3

Vài giọt chất lỏng theo khoang miệng thiếu niên nhẹ nhàng rơi xuống, ngòn ngọt thơm thơm, nhưng trong phút chốc đã khiến cho thiếu niên ra sức vùng vẫy trong sự đau đớn cực độ. Chất giọng trong trẻo, ôn nhu ấy đã hoàn toàn trở nên khản đặc rồi từ từ bật tiếng.

Y thở dốc vô lực nằm dưới cơ thể cường tráng của quân vương, ánh mắt đau đớn, cầu xin khi tay nam nhân đã bắt đầu chạm đến nơi mà y không muốn nhất.

Trái ngược với khẩn cầu ấy, quân vương ra tay lại càng thô bạo hơn, tuy nói là vết thương không đến nỗi quá sâu nhưng máu từ bốn nơi chảy ra không dứt khiến thiếu niên nhanh chóng rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Đột ngột, phân thân của quân vương lại mạnh mẽ tổng vào, ra sức chế đôi cơ thể nhỏ nhắn, sau đó lại thô bạo rút ra thật nhanh khiến cho nội tạng mong manh bên trong dường như sắp bị kéo tuột ra ngoài, kế tiếp dốc hết toàn lực mà đẩy tới, hành động đó lặp đi lặp lại chưa được mấy lần thì máu từ hạ thân thiếu niên đã tràn ra không dứt, bức y rơi vào cùng cực đau đớn, thống khổ đến mức nếu có thể ngay lập tức chết đi có lẽ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Quân vương rơi lệ ôm lấy cơ thể mềm mại đã hoàn toàn ngất lịm, bản thân hắn thực sự không muốn tổn thương y như vậy đâu...nhưng tại sao...tại sao y nhẫn tâm rời bỏ hắn...tại sao đã dịu dàng trao cho hắn vòng tay ấm áp, cùng hắn đi đến đỉnh vinh quang rồi lại nhẫn tâm phỉ tay như chưa có chuyện gì xảy đến...tại sao...?

“Người...có yêu ta không?” – Quân vương một lần nữa thì thầm lặp lại, nhưng hắn thực sự đã không còn cần câu trả lời từ y nữa rồi, yêu thì sao không yêu thì thế nào, quan trọng là hắn đã có thể trói buộc được y, vĩnh viễn giam chặt y trong vòng kiểm soát của mình, mãi mãi không cho y có cơ hội ly khai, như thế là quá đủ rồi...

~HOÀN~

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-co-yeu-ta-khong>*